

3: De PSYCHE

Een kleiner segment van de mensheid is zó vé in onbalans met zichzelf, psychisch zo complex geworden dat een relatie met hen onmogelijk is omdat zij van een “buitencategorie” zijn geworden. Een net woord voor een zeer ernstige persoonlijkheidsstoornis. Heel veel mensen die de nieuwe wereldorde pogen vorm te geven zijn van die buitencategorie.

Om dat soort buitencategorie mensen te vermijden dien je hun gedragsritme te leren zien. Dat vergt weer dat je vanuit je eigen denken naar de door jezelf toetsbare feiten dient te léren kijken om in samenwerking met je intuïtie het gedrag te kunnen beoordelen, opdat je jezelf kunt beschermen tegen hun manipulaties en leugens, de basis waarop hun misbruik methoden berusten. (o.a. het loverboy principe)

Oftewel, als iemand mij vertelt “in je vel knippen doet pijn” kan ik dat zelf alleen maar zéker weten als ik mezélf proefondervindelijk test en hard in mijn eigen vel knijp. Als ik dat niet zelf controleer “neem ik iets aan” als waarheid maar dat hoeft in deze misbruik wereld helemaal niet waar te zijn. Besef, dat mensen van de buitencategorie niet te vertrouwen zijn, daarom wordt ons van Overheidswege op school aangeleerd dat we een democratie zijn en wij als burgers geloven daarin. Maar wat nou als die democratie geen échte democratie is maar een indoctrinatie instrument is van de ware economische machthebbers achter die ‘democratie’.

Net zo heeft iedereen ook een eigen andere pijngrens, een ding is dan zeker, iets kan pijn doen, zowel fysiek als psychisch. Hoe erg de pijn is dan alleen te vergelijken met andere mensen en pogen om dan een pijngrens vast te stellen, is een bijna ondoenlijke zaak. In een ziekenhuis vragen ze na een trauma hoeveel pijn je hebt op een schaal van 1 t/m 10, ga daar maar aan staan, ik kan zo’n vraag niet beantwoorden omdat die abstract is. Om regels en wetgeving te kunnen maken, werken wetenschappers vaak met “rekenmodellen” op basis van een bedacht of zelfs in basis verzonnen “uitgangspunt”, dat ze rekenkundig, en als ze het goed uitvoeren, testend berekenen en controleren op basis van herhaalbare patronen.

In het computertijdperk is voor situaties dat iets niet écht in kort tijdsbestek in de praktijk getest kan worden, het rekenmodel bedacht. Dat rekenmodel berust in basis op datgene wat je aan gegevens in de computer invoert en daar komt dan een basis-aanname uit voort dat geen bewijs is. Het bewijst alleen dat de computer goed kan rekenen.

De uitkomst van een rekenmodel is gebaseerd op ingevoerde gegevens die vaak ook weer op onderliggende aannames waren gebaseerd.

Zo ligt de basis onder de dB(A) weging in 1933.

De onderzochte problemen worden dan vaak geabstraheerd (ontdaan van het feitelijk concrete).

De Urgenda formule is daarvan een goed voorbeeld.

Je propt zelf-gekozen informatie in een mega grote computer en bepaald daarmee als doorwrocht wetenschapper dat wat de computer daarna berekend heeft ‘de waarheid is’ en daar promoveer je op. De uitkomst wordt dus volledig opgehangen aan wat een wetenschapper er eerst zelf in heeft gestopt en heeft weg gelaten. De wetenschapper weet in basis eigenlijk niet veel, want daarvoor gebruikt die dat rekenmodel om veelal met dat rekenmodel te zwaaien als zijnde ‘de waarheid’.

Overheden nemen de dan berekende uitkomsten als ‘de waarheid’ over en bouwen daar wetgeving op.

Zo heeft het kunnen zijn dat een beroemd Engels emeritus hoogleraar wiskunde, John Lennox, zijn terechte spreuk heeft bedacht die vertaald luidt:

“Onzin is onzin, ook al wordt die onzin vertelt door een wetenschapper”.

De uitkomst van doorwrochte rekenmodellen wordt vaak bepaald door diegene die het onderzoek betaald en een bepaalde uitkomst wenst, dat heet doorwrocht onderzoek.

De BVDM als onderliggende stimulatie van de doorwrochte onderzoeken